

Hồi 34

Động Trung Sóng Gió

Tử Lăng theo Động Chủ đi sâu vào động. Đi được độ năm sáu trượng, quang cảnh trước mắt đột nhiên sáng rực. Trong khoảnh khắc, hai người đặt chân vào một đại điện, đèn nến huy hoàng.

Đại điện dựa theo tòa hăm thiên nhiên sửa sang lại, thoát trông không có vẻ tráng lệ cho lắm, nhưng chủ nhân khéo léo sắp xếp bày biện, bốn bề sáo rũ màn che, trong cung có đôi phần trang nhã.

Giữa gian đại điện, bàn ghế bày la liệt, nô bộc tới lui nhộn nhịp.

Ngũ Độc Thần Quân mời Tử Lăng an tọa, đoạn thốt:

- Sự tiếp đón long trọng như thế này, chỉ có tiểu hiệp là người thứ nhất.

Tử Lăng ôn tồn hỏi:

- Nguyên do nào tại hạ được lão tiền bối tiếp đãi một cách nồng hậu như thế này, có việc chi quan trọng, xin cứ nói thẳng ra.

Lão Động Chủ suy nghĩ giây lâu:

- Vì tiện nữ có ý muốn chọn thiếu hiệp làm rể đồng sàng.

Câu nói của lão già quá đột ngột, làm Tử Lăng giật mình ngơ ngác, chàng ngại ngần:

- Được sự ưu đãi của lão tiền bối, thật tình tại hạ rất lấy làm cảm kích, nhưng không dám đảm đương việc ấy.

Lão Động Chủ sa sầm nét mặt:

- Các hạ có ý chê bai tiện nữ không xứng chứ gì?

Tử Lăng nhe mày đáp:

- Không giấu gì lão tiền bối, tại hạ đã cùng một thiếu nữ đính hôn rồi!

Nghe Tử Lăng nói xong, Ngũ Độc Thần Quân vụt cười to:

- Thì ra tiểu hiệp tự nảy giờ vì vấn đề ấy mà thắc mắc phải không? Tôi nói thật một khi đã vào động này rồi, thì không khác gì đã tách xa cõi trần gian, vị hôn thê của tiểu hiệp chắc không khứng chịu ung một người chồng sống ngoài dương thế đâu.

- Dù sao đi nữa, tại hạ cũng không dám chấp nhận đề nghị của lão tiền bối.

Ngũ Độc Thần Quân nổi giận biến sắc:

- Hình như tiểu hiệp chỉ thích nuốt đắng hơn là dịu ngọt?

Tử Lăng đứng dậy cười nhạt:

- Tại hạ đến đây là nhờ lệnh ái dẫn dắt để gặp Nhất Thốc Dã Tẩu, đâu phải cố ý vào đây để lo việc cầu thân...

Chàng dần giọng quát to:

- Tôi muốn biết Nhất Thốc Dã Tẩu hiện giờ ở đâu?

Thấy đàn áp không xong, lão Động Chủ vội dịu giọng:

- Tiểu hiệp nói phải đấy...! Nãy giờ, lão phu quên mất việc quan trọng của cậu.

Nói đoạn, lão vẫy tay gọi to:

- Các người hãy mau cho vời lão già vừa vào ban nãy đến đây cho ta.

Có tiếng dạ ran, một tên đại hán vén rèm bước ra. Trong giây phút hần vội vã bước vào, theo sau có lão Nhất Thốc Dã Tẩu.

Vừa nom thấy Tử Lăng, lão liền tươi cười thốt:

- Văn thiếu hiệp! Lão đã sớm dự liệu cậu thế nào cũng phải đến đây!

Tử Lăng cảm thấy hồ nghi, sắc diện và thái độ của lão già này bỗng nhiên thay đổi hẳn, hay là lão đã uống nhầm Mê Thần Dược của bọn chúng rồi.

Chàng liền nheo mày hỏi:

- Lão tiền bối tại sao lại bỏ đi một mình, đến nổi ra hiệu cho tại hạ một tiếng cũng không?

Nhất Thốc Dã Tẩu tươi cười đáp:

- Vì một sự tình cớ, lão phu vô tình bước vào đây nhưng bây giờ lão đã đổi ý, không có ý định đi ra nữa.

Lão quay sang Ngũ Độc Thần Quân thân mật thốt:

- Lão Động Chủ! Điều kiện của lão phu đề nghị khi này, Thần Quân có chịu chấp nhận hay không?

Ngũ Độc Thần Quân cười lên ha hả:

- Việc ấy à! Từ bây giờ trở đi, lão sẽ là Tổng Hộ Pháp của Tử Vong Động. Ngoài ta và Trung Tú ra, tất cả nô bộc nơi đây là đều lão cai quản. Nhưng... lão phải chấp nhận một điều kiện! Tánh tình của tiện nữ rất cố chấp, hiện giờ nó đã chọn lựa và vừa ý Văn thiếu hiệp rồi, nếu không đạt được mục đích nó chẳng chịu đâu, lão phu khó lòng dỗ nó! Điều kiện là lão phải làm ông mai, thuyết phục cho kỳ được cậu bé này, để lão phu khỏi phải nổi giận vì khuyển cáo nhiều lần.

Nhất Thốc Dã Tẩu cười ha hả:

- Ô! Tốt lắm! Trọng trách ấy lão phu sẵn sàng nhận lãnh.

Đoạn, lão già quay sang Tử Lăng khuyên nhủ:

- Văn thiếu hiệp, cơ hội hiếm có cậu không chấp nhận còn chờ đợi gì nữa?

Nói đoạn, lão đưa mắt thăm nháy Tử Lăng...

Văn Tử Lăng hồ nghi không hiểu nổi, nhưng óc thông minh của chàng cũng biết một đôi phần thâm ý của lão già, chàng ôn tồn nói:

- Tại hạ đã trình bày rành rẽ, tối thiểu cũng phải dành cho tại hạ một thời gian để suy nghĩ chứ?

Nhất Thốc Dã Tẩu tiếp lời:

- Một khi đã bước chân vào động này rồi, lại được Công Chúa để ý tới, thật là phúc đức ba đời để lại, đâu có lẽ nào không chấp thuận!

Ngũ Độc Thần Quân cười nói:

- Tánh của lão phu rất nóng nảy. Hôn lễ của tiện nữ và Văn thiếu hiệp nhất định ngày mai sẽ cử hành, muôn việc lão phu đều giao phó cho ông mai đấy!

Nhất Thốc Dã Tẩu gật đầu:

- Ô! Việc tác thành cho đôi trẻ, lẽ đương nhiên là trách nhiệm của lão phu mới phải.

Từ một cửa phòng, Hoa Trung Tú vén rèm chạy vụt đến bên lão Động Chủ, mặt ửng hồng, nàng sung sướng nói:

- Đa tạ gia gia...

Lão Động Chủ đưa tay vuốt mái tóc đen huyền của ái nữ, đưa mắt về phía Nhất Thốc Dã Tẩu bảo:

- Thôi... lão hãy dẫn Văn thiếu hiệp đi an nghỉ cho sớm.

Nhất Thốc Dã Tẩu quay sang Tử Lăng, tươi cười bảo:

- Hiện tại chúng mình hãy về phòng nghỉ ngơi, và cùng nhau bàn luận trọn đêm cho hả...

Nói xong, lão liền kéo tay Tử Lăng vén rèm bước vào một thông lộ...

Hai người tiếp tục theo đường hầm đi thẳng. Đi được độ hai chục trượng, đến một hầm đá, lão già xô cửa, đoạn cả hai bước vào một gian thạch thất. Vào đến phòng, lão già liền với tay đóng cửa phòng lại.

Gian phòng bày biện đầy đủ tiện nghi, giường ghế mùng mền đều đầy đủ cả.

Nhất Thốc Dã Tẩu kéo Tử Lăng ngồi xuống ghế, thở dài một tiếng rồi thốt:

- Chúng mình vừa qua một cơn đại nạn.

Tử Lăng nghiêm sắc mặt:

- Lão tiền bối chắc đã xiêu lòng tới những lời đường mật của lão Động Chủ rồi đấy à?

Lão già chậm rãi đáp:

- Văn thiếu hiệp sao nỡ buông lời như thế?

Văn Tử Lăng cười nhạt:

- Nếu không lão tiền bối cùng lão Động Chủ có vẻ thân mật, vả lại còn giúp lão ta đứng ra làm mai mối?

Lão già bật cười xòa:

- Ô... Ngộ biển phải từng quyền, đây chỉ là kế hoãn binh mà ỉ!

- Còn việc lão tiền bối trước khi vào động này, tại sao không báo hiệu cho tôi hay một tiếng?

Lão già chậm rãi thốt:

- Để lão phu thuật lại cho cậu nghe... Khi tiếng nổ vừa dứt, lão còn đang ẩn nấp gần miệng động, thành linh một con thỏ chạy vụt ngang qua. Chuyện mới kỳ lạ! Con thỏ lại có những hai cái đuôi. Lão phu liền chạy theo rượt bắt, nào ngờ quanh quẩn một hồi, trước mặt lão phu một cửa động vụt hiện ra. Ý định của lão là âm thầm dò xét, tường tận rồi mới gọi

cậu đến, chẳng dè nơi cửa động lại có người đang đứng, mà người ấy lại là Ngũ Độc Thần Quân.

- Ô! Lão Động Chủ ấy đã bảo gì lão tiền bối?

- Thật ra lão Động Chủ ấy nào có lạ gì đối với lão phu! Hắn chính là Nam Giang Thần Điều Hoa Vân Phi. Khi xưa, hắn là hào kiệt chuyên sống trên sông, hôm nay nghiêm nhiên lại trở thành Tử Vong Động Chủ.

- Lão tiền bối được lão mời vào động, và rơi vào cạm bẫy của hắn chứ gì?

- Sự thật là thế đấy, chúc Tổng Hộ Pháp và ông mai, chỉ là tương kế của lão phu để cho hắn ta khỏi hồ nghi mà thôi, hầu dễ bề động thủ.

Tử Lăng ngạc nhiên hỏi:

- Chúng mình làm sao động thủ, chẳng lẽ đem hắn và cả thầy những người trong động này giết chết tất cả hay sao?

Nhất Thốc Dã Tẩu mỉm cười bí mật:

- Việc ấy chẳng cần, chúng mình đến đây mục đích là giải cứu Giang Thu Lăng thôi.

- Thế ra lão tiền bối đã dò ra chỗ hắn giam giữ Giang cô nương rồi đấy à?

- Đúng như vậy, nàng bị giam cầm trong động này.

Tử Lăng nheo mày thắc mắc:

- Chẳng hiểu hắn ta giam giữ Giang cô nương là có ý gì?

Nhất Thốc Dã Tẩu trầm ngâm suy nghĩ lại nói:

- Lão ta bắt giam nàng không phải là muốn giữ nàng làm nô tỳ, mà mục đích của lão ta là đổi chác nàng để lấy một vật.

Văn Tử Lăng vụt tỉnh ngộ:

- À! Thì ra hắn ta định giữ nàng để đánh đổi lấy quyển Mai Châu Bửu Lục chứ gì?

Lão già khế gật đầu:

- Cậu nói rất đúng!

Văn Tử Lăng vẫn còn hồ nghi chưa hiểu nổi. Ngũ Độc Thần Quân không thể rời khỏi động quá bảy ngày, thế mà lão vẫn còn tham vọng muốn chiếm đoạt quyển sách quý báu ấy để sử dụng vào việc gì?

Chàng còn đang suy nghĩ, bỗng nhiên có tiếng gõ cửa nhà nhẹ.

- o o o -

<http://www.nhanmonquan.com>